

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Abbati Et Conventvi Grandissilvæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

Multa quidem alia contra Deum te novimus commisisse. Sed in hoc tibi præcipue, si tamen & ipse doleas, condolemus, quia per hoc quòd foves hæreticos, suspectus de hæresi vehementer haberis. Interrogamus te igitur, quæ sit ista dementia quæ te cepit, ut sententias nugaces ascoltes, & hujusmodi viæ confoveas sectatores? Erisne sapientior cunctis illis qui sequuntur ecclesiasticam unitatem? An omnes qui servaverunt catholicam veritatem, damnati sunt, & qui vanitates ac insanias falsas tenere, salvati? Ideone plerique prudentes & divites, cum haberent intelligentiam scripturarum, & rebus secularibus abundarent, dereliquere mundum, & cum hac fide ad eremum transierunt? Ideone nonnulli patres orthodoxæ fidei zelatores, pro ea suum sanguinem effuderunt? Profecto desipis, si sic sapis, & aut ea recipies quæ de talibus inquit ille in Dei evangelium segregatus, *In novissimis scilicet temporibus quidam à fide discedent, spiritibus erroris & doctrinis demoniorum in hypocrisis loquentium attendentes; aut ministrum evangelij reprobando, evangelij esse adversarius convinceris.* Cum igitur propter hoc etiam & pro eo quòd Aragonenses familiariter tecum tenens, terram devastas cum ipsis, quòd dies quadragesimæ festorum ac temporum, quæ securitate pacis gaudere debuerant, violasti, quòd adversarius tuis, qui se justitiæ offerbant, pacemque juraverant, justitiam exhibere recusas, quòd Judæis publica committis officia in contumeliam fidei Christianæ, ac monasterio sancti Guillelmi & aliis Ecclesiis possessiones & Ecclesias abstulisti, quòd incastellasti Ecclesias, de quibus guerram facere non formidas, quòd noviter augmentasti pedagia, & venerabilem fratrem nostrum .. Carpentoratensem Episcopum à sede propria depulisti, prædicti Legati excommunicationis in te ac terram tuam interdicti sententias promulgarunt, nos eas ratas habemus, & secundum dispositionem ipsorum præcipimus usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Licet autem in Deum & Ecclesiam generalem graviter & in teipsum gravius deliquisse noscearis, quia tamen ad rectitudinis semitam revocare tenemur errantes, monemus nobilitatem tuam & exhortamur attentè, per apostolica tibi scripta sub divini judicij obrestatione præcipiendo mandantes, quatinus super ista celerem & condignam satisfactio-

nem impendas quòd absolutionis obtinere beneficium merearis. Alioquin cum tantam Ecclesiæ generalis injuriam, immo Dei, nequeamus dimittere impunitam, terram quam nosceris ab Ecclesia Romana tenere tibi faciemus auferri. Et si nec sic vexatio tibi dederit intellectum, universis circumpositis Principibus injungemus ut in te velut in hostem Christi & Ecclesiæ persecutorem insurgant, retinendo sibi quascunque terras de tuis poterunt occupare, ne amplius sub tuo inficiantur dominio macula hæreticæ pravitate. Nec in omnibus iis avertetur furor Domini super te, sed manus ejus adhuc extenta te comprimet, & ostendet quòd difficile tibi erit fugere à facie iræ suæ, quam graviter provocasti. Datum Romæ apud sanctum Petrum IV. Kal. Iunii, anno decimo.

ABBATI ET CONVENTUI
 Grandisilvæ.

Dilectus filius Hugo Vitalis lator præsentium ad sedem apostolicam veniens, humili nobis confessione monstravit quòd cum esset in acolythatus ordine constitutus, quandam puellam Romanomine in Ecclesiæ facie duxit uxorem, cumque aliquandiu cohabitassent in simul, & ipse illam carnaliter cognovisset, orta discordia inter eum & fratres jam dictæ puellæ, dimisit eam motu propriæ voluntatis. Qui cum ad eandem recipiendam nullatenus posset induci, habito super hoc inter eum & amicos puellæ coram venerabili fratre nostro Ruthenensi Episcopo diligenti tractatu, dicta puella fuit alij, Vitali nomine, copulata, & idem Episcopus memoratum Hugonem usque ad ordinem sacerdotij promovendo, quandam Ecclesiam concessit eidem. Cum autem eundem Hugonem propter hoc sua conscientia remorderet, & de consilio quorundam religiosorum Cisterciensis ordinis habitum assumpsisset, tandem tibi, fili Abbas, prædicta omnia revelavit. Quem cum sollicitè monuisses ut super hoc salutis suæ animæ provideret, ipse reatum proprium recognoscens, supradictam puellam monuit diligenter ut ad ipsum, relicto adultero, prout tenebatur, redire curaret. quod ipsa facere penitus recusavit. Quocirca mandamus quatinus si est ita, ex quo monita noluit ad ipsum redire, sed potius cum alio permanere, quia jam ipsum non posset reperere cum effectu, dictum Hugo-

Epist. 70.
 Ut Hugonem
 Vitalis in ordi-
 ne sacerdotali
 permittant li-
 bere celebrare.

nem in suscepto sacerdotij ordine celebrare liberè permittatis. Datum.

TYRONENSI ARCHIEPISCOPO,
& Episcopo Parisiensi.

Epist. 71
De regalia Au-
stisiodorensi.

Graviter nos angit zelus & comedit domus Dei, ad ejus sumus, licet immeriti, custodiam disponente Domino deputati, cum ab illis affligitur qui eam deberent potius confovere, ac gravatur ab eis per quos deberet ab aliis defendari: quibus paterno compatiens affectu, non minus urimur pro eisdem quam pro domo Domini, quam affligunt. Sanè quanto karissimum in Christo filium nostrum Philippum Regem Francorum illustrem ferventiori caritate diligimus, tanto majori dolore turbamur quotiens ea nobis de ipsius actibus referuntur quæ famam ejusdem obnubilant apud homines, & conscientiam maculant apud Deum, dum idem in ejus Ecclesiam dicitur deservire, quæ quasi passer nidificare deberet in eo, tanquam in cedro à Domino super Libanum complantata. Ad audientiam namque nostram noveritis pervenisse quòd idem Rex audito quòd bonæ memoriæ Hugo Altsiodorensis Episcopus naturæ debitum exolvisset, statim fecit per fervientes suos episcopales res, quas vocat regalia, occupari: qui more prædonum debacchantes in eis crudeliter, Ecclesiæ nemora passim fecere succidi, eadem venalia omnibus exponentes. Stagna quoque fecerunt dirui & penitus expiscari; & ejusdem Ecclesiæ hominibus captis, ipsos tormentis ad redemptionem miserabilem compulerunt; & abducentes animalia universa, frumentum, vinum, fœnum, ligna etiam & lapides expositos quos idem Episcopus ad construendam Capellam & alia ædificia præpararat, nequiter asportarunt; episcopalibus domibus suppellectili qualibet spoliatis, ita ut in eis, præter tectum & parietes, non fuerit aliquid derelictum; alia damna & gravamina in rebus episcopalibus nihilominus irrogantes. Præterea bona quæ præfatus Episcopus Ecclesiis & pauperibus diversorum locorum sub honorum virorum testimonio pia & provida deliberatione legarat, sicut apparet in testamento ipsius sigillorum venerabilis fratris nostri Episcopi Eduensis & septem Abbatum necnon & ejusdem Episcopi munimine roborato, idem Rex penitus confiscavit, duas præbendas, quæ postmodum vacaverunt, Clericis suis assignans pro suæ arbitrio voluntatis; licet,

Vide Historiam Episcopi per Austisiodor. pag. 483. & seq.

sicut seniores ejusdem Ecclesiæ asseverant, inclitæ recordationis Rex Ludovicus pater ejus & antecessores ipsius hæcenus nec præbendas episcopali sede vacante contulerint, nec extenderint ad regalia manus suas, sed Decanus & Archidiaconus ea in suis manibus detinentes, & gerentes administrationem Ecclesiæ memoratæ, obventiones & redditus futuro Episcopo reservarint. Verùm quia præfatus Rex Philippus adhuc puer ad suggestionem Gilonis de Torneello, qui tunc consiliarius ejus erat, & ut frater ejus eligeretur in Episcopum laborabat, regalia occupavit, (super quibus tamen nihil prædictæ Ecclesiæ intulit læsionis, quæ etiam resignavit postmodum liberaliter Capitulo postulante, ac dicto fratre Gilonis electo à quadam parte Capituli, tandem occupata illi quasi electo assignans, quædam præbendas vacantes suis Clericis contulit, quos dictus Episcopus post confirmationem electionis suæ, non ratione collationis regiæ, sed ipsius Regis devictus precibus, toleravit) idem postea Hierosolymam proficiscens, monitus ab Episcopo sæpedito ut super iis Ecclesiæ suæ satisfactionem congruam exhiberet, quædam litteras concessit eidem, in quibus continebatur expressè ut nullus de cetero ex parte Regis ad regalia manus extendere attentaret donec inter ipsum & Capitulum esset plenè discussum quis ea, sede vacante, in suis debeat manibus retinere. Sed cum præfato Regi hujusmodi litteræ præsentatæ fuissent & in ejus præsentia recitatæ, idem eas de manu legentis arripuit, ac resignare postmodum contradixit. Cum autem venerabilis frater noster Altsiodorensis Episcopus præfatum Regem tam super damnis refarciendis prædictis quam retentis litteris amicabiliter convenisset, & ipsum super eis humiliter exorasset, idem ipsi nullatenus acquievit. Præterea castrum de feudo Altsiodorensis Ecclesiæ, quod Giem, appellatur, cujus dominus eidem Ecclesiæ hominum & fidelitatem exhibere tenetur, à Comite Nivernensi, qui tunc ipsum tenebat, sibi traditum in præjudicium ipsius Ecclesiæ detinere contendit. Nos igitur non minus honori ac saluti suæ quam Ecclesiæ sæpeditæ paterna volentes sollicitudine providere, venerabilibus fratribus nostris Senonensi Archiepiscopo & Episcopo Nivernensi dedimus in præceptis ut Regem prædictum moneant efficaciter & inducant quatinus super prædictis omnibus taliter